

delen, og saa synes jeg, man lige saa godt straks kan gaa ind derpaa.

Det ærede Medlem fra Vemming (Jensen-Sønderup) fremsatte i en kort Bemærkning det Synspunkt, at vi her er ved at etablere en ny Praksis, ved at Ministeren bemyndiges til at bestemme, at dette Foretagende skal iværksættes. Til Forklaring af Lovforslagets Tekst vil jeg sige, at det har hele Tiden været mit Ønske, at Staten ikke skulde iværksætte dette Foretagende, det skulde ske med Statens Støtte, men saaledes, at Staten ikke selv var Bygherren. Dette fandt et meget naturligt Udtryk paa Finanslovforslaget, hvor der simpelt hen stod, at Staten ydede Tilskud, men saa blev der forlangt, at der skulde fremsættes et særligt Lovforslag, og det erklærede jeg mig villig til, men med Tilføjende af, at jeg ikke vilde forandre noget som helst i Bevillingens Karakter. Derfor har det været nødvendigt at give Lovforslaget den Form, som det her har. Jeg kan heller ikke se, at det i nogen Maade betyder en ny Praksis. De Ord, som det er nødvendigt at bruge ved denne Lejlighed, maa man bruge, det kan jo ikke nytte noget at bruge nogle, der forskærter Hensigten. De Ord, der er brugte, er altsaa dem, der er nødvendige ved denne Lejlighed. De gaar ud paa at bemyndige Ministeren til at bestemme, at dette Foretagende skal iværksættes, men naar det ærede Medlem derefter slutter af Lovforslagets Indhold, at det ikke beror paa Lodsejernes Ønske, om Foretagendet skal gennemføres, fordi der altsaa er givet fuld Myndighed for Ministeren til at gennemføre det, uanset om Lodsejerne vil være med til det eller ikke, saa tager det ærede Medlem fejl. Ganske vist erkender jeg, at det kunde ske, hvis Ministeren i den Grad vilde holde sig til Lovens Ord, men det tror jeg ikke kunde falde nogen Minister ind. Det, der vil ske, er, at man vil undersøge, om der er tilstrækkelig Stemning for denne Sags Gennemførelse paa vedkommende Egn, og naar man faar det tilkendegivet, vil man bestemme, at nu skal Diget opføres. Men det er ikke desto mindre ganske nødvendigt, at Lovforslaget har det Indhold, det har, fordi det er nødvendigt at tvinge den enkelte Lodsejer, som muligvis vil modsætte sig de andre Lodsejeres Beslutning. Endelig maa jeg sige, at naar det ærede Medlem nu kritiserer Lovforslagets formelle Indhold og af den Grund anbefaler Mindretallets Ændringsforslag, ser jeg ikke, at han opnaar noget

som helst, thi Mindretallets Ændringsforslag forandrer jo ikke noget ved Lovforslagets Karakter. Der staar ikke andet i det end: „Af Udgifterne, der anslaaes til 600,000 Kr., udreder Lodsejerne, eventuelt i Forening med en eller flere af de interesserede Kommuner, 275,000 Kr., Ribe Amtsrepartitionsfond 25,000 Kr. og Statskassen Resten“. Der ændres jo herved ikke noget ved de Paragraffer i Lovforslaget, ifølge hvilke alle Omkostningerne kan paalignes de enkelte Lodsejere. Hvis det ærede Medlem altsaa ønsker sit Synspunkt gennemført, maa han kræve hele Lovforslaget skrevet om, men det stemmer dog neppe med, hvad der i Øjeblikket vil være ønskeligt i denne Sag.

Til Slutning vil jeg sige — som jeg udtalte i Begyndelsen af min Tale —, at der er Brug for alle de Argumenter, det ærede Mindretal har fremsat som Motivering for Lovforslagets Gennemførelse. Disse Argumenter behøver vi ikke at diskutere, thi dem er vi i Hovedsagen enige om. Hele Spørgsmaalet er, hvor langt disse Argumenter fører. Det beror selvfølgelig paa et Skøn, men jeg kan ikke se rettere end, at det Skøn, som Flertallet har anlagt, og som jeg efter Omstændighederne er villig til at tiltræde, er saa kulant og stort, som man overhovedet kan ønske det. Hermed skal jeg anbefale Flertallets Ændringsforslag til Vedtagelse.

Slebsager: Det foreliggende Lovforslag fremtræder som en naturlig Fortsættelse af det Lovforslag, som blev vedtaget i 1908, nemlig om et Havdige fra Vester Vedsted til Darum. Ærede Medlemmer vil se, at ved det Lovforslag, som den Gang blev vedtaget, var Lodsejernes Tilskud netop begrænset til et bestemt Beløb, nemlig 58 Kr. pr. Td. Land, medens Statskassen udredede Restbeløbet. Det, som de Egne, vi staar som Talsmænd for, nu ønsker, og som vi har givet Udtryk i vort Ændringsforslag, er, at det Dige, her er Tale om, bygges under den samme Forudsætning, altsaa at Beboernes Tilskud begrænses til et bestemt Beløb, og at Statskassen udreder Resten. Der er blot den Forskel, at Beboerne her er gaaet op til at ville yde et Tilskud af ca. 100 Kr. pr. Td. Land, medens de til Diget Vester Vedsted—Darum kun ydede 58 Kr. Det er i alle Tilfælde en ret væsentlig Forskel og viser, at Beboerne derovre er villige til at strække sig ret vidt. Der er flere Gange under denne Forhandling gjort opmærksom paa et Andragende, som